

Můj deník z posledního měsíce

Týden 1

Pondělí - Byla jsem se poprvé podívat na zdejší diskotéku, kde jsem měla sraz s Davidem. Došla jsem za ním a už hned od pohledu viděla, že si něco vzal. Bavili jsme se a on mě začal přemlouvat. Jako blbá, patnáctiletá a zamilovaná holka jsem se nechala přemluvit. Bylo to naše malé tajemství... Podal mi jehlu, ve které byla pro mě neznámá tekutina, zaškrtil mi ruku a píchnul. Byl to úžasný pocit. Potom už si nic nepamatuju. Toto byla moje první zkušenost s "háčkem".

Úterý - Kocovina... hlava jak střep... nic... po tom háčku mi moje paměť vypadla. Vyspávala jsem až do odpoledne. Byla jsem ráda, že je to za mnou. Kdyby nebyly prázdniny, asi bych teď hrála chřipku, abych nemusela ven a do školy. Toto je moje tajemství s Davčou, naše malé tajemství...

Do pátku jsem byla sama. Měla jsem v plánu jít zase na diskotéku se svou partou a s Davidem.

Pátek - Davča mě zatáhl na záchody a dal mi do ruky malou pilulku. Bylo mi po ní dobře. Pak jsme si dali i háčko. Nastal zase výpadek mého mozku.

Sobota - Probudila jsem se v parku na lavičce. Bylo to poblíž našeho domu. Mohlo být asi deset hodin ráno. Asi už to vyprchalo. Najednou jsem poznala divný pocit. Přímo potřebu dát si znovu háčko. Sebrala jsem se, běžela jsem za Davidem, aby mi dal první dávku. Musela jsem si zase píchnout. A taky píchl.

Tímto způsobem začala moje závislost. Začala jsem utrácet všechny svoje peníze za háčko a jiné drogy. Padala jsem do toho, jako padá mince do kašny – prvně pomalu a pak úplně.

Týden 4

Pondělí - Změnila jsem se. Kruhy pod očima, propadlé tváře, plno tajemství, která jsem nikdy nemohla nikomu říct. Teď si dávám háčko ráno, dopoledne i večer. Stala jsem se úplně závislá. Díky Davidovi. Nic si nepamatuju a ztratila jsem kontakt se světem.

Dnešek – Úterý - Vyrazila jsem za Davidem. Šla jsem po obvyklé cestě k jeho domu. Zazvonila jsem a otevřeli mi jeho rodiče. V slzách. Oznámili mi, že David umřel. A to díky drogám. Můj život ztratil smysl. Druhá hrozná věc teprve nastala. Jeho rodiče to zavolali mé mamce. Došla jsem domů a hned ve dveřích mi mamka vrazila facku. Bolelo to.

Mamka: „Terezo?! Jak si to vůbec představuješ?! Ty si tady pícháš drogy?! Jsi vůbec normální?! Volali mi rodiče Davida, že kvůli drogám umřel! Co si teď představuješ, že bude? Chtějí volat na sociálku! Co mi k tomu řekneš?“

Já: „Ale mami! Já nic takového neberu!“ lhala jsem, mrzelo mě to a odnesla jsem to další velikou fackou.

Mamka: „Kdybys mi aspoň nelhala! Četla jsem tvůj deník a připrav se na to, že to budu hodně řešit.“

Já: "Cože?! Mami! Ty jsi mi četla můj deník? To je moje soukromí! Dovolila jsem ti, abys mi lezla do soukromí? Abys mi lezla do soukromí, musíš mít moje svolení! Bylo to moje tajemství! A do mých tajemství ti nic není! Kdybych ti to chtěla říct, tak ti to řeknu."

Teď jsem utekla do pokoje. Nesnáším matku. Kdyby to nebylo moje soukromí, tak by mi to ani nevadilo. Můj pokoj je moje soukromí. Do svého pokoje můžu pustit kohokoliv. Soukromí by mi až tak moc nevadilo, ale ona si četla všechna moje tajemství. Tajemství je přece to, co říkáte pouze lidem, kterým věříte, a komu to chcete říct. To je rozdíl mezi soukromím a tajemstvím. Soukromí můžete ukázat veřejně, ale tajemství pouze lidem, kterým věříte. Teď, když už to tady deset minut píšu, mi pomalu dochází, že jsem vlastně ráda, že se o mě mamka tak stará. Budu se muset ke své závislosti postavit jako dospělá. Kdo by chtěl mít dceru, jako jsem já? Feťáka... Dám se na léčení. Už taková nechci být. Musíme se rozloučit. Napíšu, až budu zdravá. Teď nastoupím na léčení. Sbohem.